

's-Hertogenbosch

Quaranta gelati

GERLAINE PITERS-JANSEN

In d'n tijd dè de achterbank van de Simca van ons vader en moeder nog hil grôôt en m'n zuster nog m'n kleine zusje waar, makte wij nog gin verre reize. Meestentijds bleve we in Brabant. Dè waar mar goed ok. Himmaol vol van de vekansiekriebels dinne wij as kiendjes achterin meezinge mee liedjes over onbewôönde eilande en waanzinnige drôme, mar gelijk as we D'n Bosch uit ware, waar 't raak: 'Zijn we d'r al bekant?' Gelukkig hadde we boerderijplèkplaatjes veur op de autorùmkes, 'n 'magisch' tekenbord dè ge tot in d'n treure kon wisse en nie te vergete ieder 'n dubbeldik vekansieboek. As we daor gin zin meer in hadde, viet een van ons 'n femielielid of tillevisiehield in z'nne kop mee wie we dan 'Wie is 't?' dinne speule. Of we speurde om ons hene naor nummerplaoete mee lèttes die de inesjale liete zien van iemand die wij kende. Dè waar altijd weer spannend, want as ge 'iemand' zag, telde-n-'t allenig as d'r meer in d'n auto ware die 't gezien hadde.

Omstenbeurt mocht een van ons viere zegge, welk cassettebèndje dè-t-ie wouw heure. Jaorelang bleef één bèndje faveriet bij m'n zuster en mijn. Ons Vekansiebèndje. Dè zag d'r toepasselijk zonnig uit mee 'n oranje behuizing en 'n geel etiket. Ok 't hoesje ôögde vrolijk in veurnamelijk die kleure. We wisse dè tijdes de vakantieveurbereidinge èlk jaor dan ok altijd gelijk weer te vinde. D'r stonne vekansieliedjes op en vekansieverhale, die we nao 'n paar jaor woord veur woord mee konne vertelle. Toch verveelde-n-'t nooit. Ok al wisse we al lang dè de boeve terechte kwame in de kerktore van Zaltbommel, 't bleef spannend om te heure, want 'as niemand zullie intusse had laote ontsnappe, zaten ze daor nouw nog...,' zin de verteller altijd aan 't eind.

't Leukst vonne wij 't verhaal van dè mènneke dè mee z'n familie op vekansie gong naor Italië. Hij wou daor vier ijsco's

bestelle: 'Quattro gelati signore.' Wè verschrok ie toen d'n ijscoman nie stopte bij vier ijsco's, maar deur bleef scheppe. 't Jungske prebeerde 'm nog tege te houwe, mar hij kreeg van dieje mens te heure dè-t-ie toch ècht om veertig ijsco's gevraagd had: 'quarantâ gelati'. Iedere keer weer vuulden wij dè jong z'n opluchting, op 't memènt dè z'n vader 'm wakker makte op 't strand en bleek dè-t-ie 't ammaol mar had gedrôömd, zô verrèkkes ècht zage wij dè veur ons.

Toen ons vader en moeder ons grôôt genoeg vonne om 'himmal' naor Italië te rije, wisse m'n zuster en ik 't wel; we moese goed oppasse als we daor 'nnen ijsco gingen kôpe. Dè dinne we dan ok en we kregte d'r nooit nie te veul; 't woord 'quattro' zat 'r bij ons onderhand goed ingebakke. Ik heb nooit meer zukke lèkkere ijsco's gepruufd as daor en d'r waar himmaol niks wè onze vekansie ok mar sjiedè kon verperste, totdè we weg wouwe rije van 'n parkeerplèk in de brandend hete zon. Bovenop 't dashboardkastje lag ons Vekansiebèndje. Of wè daor nog van over waar. Gesmolte. D'r waar gin redde meer aan. Toch zijn de verhale en de liedjes nie verdwene. Ze ware toen al in onze koppe en harte terechte gekomme. En omdè niemand ze intusse heet laote ontsnappe, zitten ze daor nouw nog...